

Ἡ φλόγα ποὺ τὸ χρῶμα της εἶναι γαλάζιο

Ὅμορφιὰ στοῦ δειλινοῦ τὸν πλαγίανλο
ἀργὰ ποὺ πᾶνε οἱ λυπημένοι μὲς στὰ φυλλώματα τοῦ Ἐθνικοῦ Κήπου
κι' ὅταν κάθωνται

στὰ γαλανὰ παγκάκια ταξιδεύουν
σὲ καλύτερες ἡμέρες τοῦ μέλλοντος
ἕνας τινάζοντας τὸν ὕπνο ἀπ' τὰ μαλλιά του
κι' ἐκεῖνος κεῖ στὸν τζίτζικ' ἀπὸ κάτω
κι' ὁ πιὸ πέρα

ὄλοι μοναχικοὶ
καὶ σὺ τὸ ἴδιο
μόνος

ἐναγκαλίζεσαι τὰ δέντρα ἀπὸ ἔρωτα.

Ὡρα ἐπὶ σφυρίζουν οἱ φύλακες
τελειώνει πιά κι' ἐδῶ ὁ κόσμος.

Ὑστερα στοὺς δρόμους
πάλι κρατοῦν ἄδεια κλουβιά
γυρίζουν
χάνονται
οἱ λυπημένοι.

Στὰ σύννεφα κρέμονται πουλιὰ
κι' αὐτοὶ βλέπουν τὸ κέρδος:
ἀμνὸ καὶ τρόμο.

Ἡλεκτροφόρα σύρματα φράζουν τὰ ὄνειρα
μὰ θά 'θελαν—

Κι' ἐνῶ δὲ σώνεται ἡ φωνὴ στὸ μέσα μάκρος,
ἀκούγονται καμπάνες
ἀπ' τὰ ἐκκλησιάκια τῆς ὀρθοδοξίας αἰχμάλωτα.

Μὰ πῶς κυματίζει ὁ οὐρανὸς
στὴν ἀκοὴ τῶν λυπημένων...

Ὡρα ἐπὶ κι' οἱ σωφῆρ
μὲ τὰ ραδιόφων' ἀνοιχτὰ
γιὰ εἴκοσι λεπτὰ τραγοῦδι ἀθάνατο
«ἀπόψε θά'ρθῃ ὁ θάνατος νὰ πάρῃ τοὺς καῦμούς μου».

Πάνω του ἡ νύχτα παλαιὸ ροῦχο
ὁ πλάστης
μὲ τὴν ἄσπρη ἀγάπη.